

Négy kezdet – 2: A hivatás kezdete

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 4. fejezetének a 12., valamint a 17.-től a 22. verseiben a következőképpen: "Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa! – Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, András, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. Így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam, és én emberhalászká teszlek titeket. Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. Miután továbbment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban apjukkal, Zebedeussal együtt rendezgették hálójukat, és őket is elhívta. Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt." – Urunk! Kérjük, hogy adj nekünk olyan elszántságot, mint amilyent a tanítványaidnak adtál, hogy első szóra kövessünk Téged. Add meg nekünk igéd erejével, hogy kitartóak lehessünk a követésedben! Ámen.

Kedves Testvéreim! Ez a második adventi vasárnap. Ez a második kezdet. Az első kezdet a felnőtt élet kezdete volt. A most következő két kezdet a felnőtt élet kiteljesedése lesz: ma a hivatás kezdete – mához egy hétre pedig az elköteleződés kezdete. Két hét múlva jutunk el az örök élet kezdetéhez – azonban ne feledjük, hogy mindegyik kezdet az örök élet kezdete – az Jézus mélységében éljük meg. A közös bibliaolvasásunkban ma kezdett új életet Nőé – az özönvíz után. Ma tért meg az etióp kincstárnok. Ma mondta Jézus, hogy aki őt követi – az tegye azonnal. Ma gondoljuk át azt, hogy mi a hivatásunk – az elhívásunk – kezdete.

A hivatásunk nem csak a foglalkozásunk. A hivatás messze nem job-hopping, azaz álláscsere minden évben azért, hogy még szebbet, még jobbat találjunk. *(Aztán meg jön majd a házastárs-csere minden évben, hogy még szebbet, még jobbat találjunk... És így tovább...)* **A hivatás az életünk egész útja.** A családjunk, a gyermekeink leleményes szeretete is lehet hivatás. A gyülekezeti közösségünk odaadó szolgálata is lehet hivatás. A mások mindennapi segítése is lehet hivatás.

Mi különbözteti meg a munkát, a feladatot, a fáradozást – a hivatástól? A munka, a feladat és a fáradozás – célja. Ha rövidtávú a cél: akkor marad mindez munka, feladat és fáradozás. Ha hivatás – elhívás – lesz a cél, akkor azonban *mindez* átalakul. **Mi mutatja meg nekünk ezt a célt?** A majdani siker? A fizetésként becsapott sok pénz? Ezekből sose lesz elég. Mindig több és több kell majd. Megkeseredett ember lesz az, aki ezeket hajszolja. Az igazi cél más. Nem egy *majdani* állapot, hanem egy *mostani* állapot. Az igazi cél már *itt is van*. Miért? Mert **az igazi cél a munka, a feladat, a fáradozás közben érzett – szeretet.** Szeretet az iránt, *amit* csinálom. Szeretet az iránt, *akiért* csinálom. És szeretet az iránt, *aki ide helyezett* engem, hogy ezt csináljam. Mi ez így összességében? Szeretet az *egész világ* iránt, amely engem körülvesz. Szeretet az iránt is, aki akadályoz és az iránt is, aki bánt. Ez a szeretet ad erőt ahhoz, hogy továbbmenjek. **Ez a szeretet azonban nem belőlem jön. Kapom. Kitől? Jézustól.**

Mikor kezdte el Jézus e földi szolgálatát? Mikor mondta el Jézus azt a mondatot, amellyel elkezdődött a mai igeszakaszunk: "Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!" (Mt 4,17)? Azután mondta ezt Jézus, amikor a pusztaiban legyőzte az éhséget, a templomban elutasította a hiábavaló csodákat, a hegyen pedig megvetette a dicsvágyat. Azután mondta ezt Jézus – hallottuk, olvastuk – amikor közeli rokonát, az Őt ugyanezekkel a szavakkal meghirdető Keresztelő Szent Jánost börtönbe vetették. **Mivel indult el tehát Jézus földi küldetése? Azzal, hogy elvetették. Mit mondott a földi küldetése első mondataként? Azt a mondatot, amelynek az első hirdetőjét már börtönbe vetették. – Mit mutat mindez nekünk? Miben mutatja meg a hivatásunk lényegét?** Abban, hogy Jézusból, az Ő belénk áradó szeretetéből *állhatatosságot* meríthetünk. Bármilyen nehézség támad a hivatásunkban – vagy az életünkben – *tekintsünk* Jézusra. Kérjünk tőle *béketűrést*. Kérjünk tőle *szeretetet*. És kapni foguk.

Mi tehát a mi dolgunk? Kövessük Jézust! Kétszer is hallhattuk ezt az igeszakaszunkban. Azonnal otthagyták – és követték őt. Azonnal otthagyták – és követték őt. Mit kell nekünk otthagynunk? A hálónkat? A hajónkat? Hiszen se hálónk, se hajónk nincsen! Az apánkat kell otthagynunk? Hogy ott gürcöljön utána egyedül? Meg aztán hogyan is van ez? Jézus halászoknak hívja el a tanítványait – pont azzal, hogy hagyják ott a halászatot örökre? – Nem a konkrét történet itt a fontos. Mint ahogyan sehol sem a Biblia leírásaiban. *Az üzenet* a fontos. **Ahhoz, hogy új úton menjünk, meg kell térnünk. Azaz: el kell hagynunk azt a régi utat, amelyen eddig haladtunk. Ha háló volt, akkor azt. Ha hajó, akkor azt. És ha az apánk volt, akkor – ennyiben és ennyire – őt is. Miért kell elhagynunk a régi utat? Azért, mert kaptunk egy új utat. Ez az új út pedig nem más, mint maga Jézus, aki „az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6).**

Jézus pedig vezetni fog minket. És közben – ahogyan ma olvashattuk – lecsillapítja a vihart (Mt 8,23-27; Mk 4,35-41; Lk 8,22-25). Oda vezet, ahol halfogás van (Lk 5,4-7; Jn 21,6). Elkészíti a tüzet, amelyen meg lehet sütni a halat (Jn 21,9). Szinte már a szánkba is beteszi a falatot (Jn 21,9). De nem ez a lényeg, mert lesznek nehézségek, és lesznek fejre-állások. De *megmarad a szeretet*. Ahogyan Páltól tudjuk: Mert „megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13) Az adventi vasárnapok témái pontosan ezek. A múlt héten, a felnőtt élet kezdeténél a hit; ezen a héten, a hivatás kezdeténél a remény, és a jövő héten, az elköteleződés kezdeténél a szeretet. Ezek vezetnek be bennünket az örömbé, amely két hét múlva, az örök élet kezdetével jön majd. De mindegyik itt van már velünk – a Krisztusban. **Mert Jézus elhívó szava saját magára mutat. Mert Isten Országa nem egy cél, hanem egy állapot. Mert Isten Országa ott állt az apostolok előtt. Jézus személyében. Mert Isten Országa itt él bennünk – a Krisztussal. Induljunk hát! Találjuk meg a hivatásunk kezdetét!**

Hogyan indultak el a tanítványok Jézus útján? Mi az, ami minket is segíthet elindulni Jézust követve? Hallottuk – olvastuk: Jézus *meglátott* két testvért... Aztán továbbment és *meglátott* két másik testvért... Hogyan volt ez? Jézus ott sétált – és bámészkodott? Hol ezt látott, hol azt...? Nem. Jézus *teljesen* meglátta a tanítványait. *Egész* életükkel, szívük mélyével. Jézus *így lát* bennünket is. *Teljesen*. Jézus szeméből *sugárzik az erő*. Martin Scorsese-nek volt egy filmje, a "Krisztus utolsó megkísértése". Ebben Jézus csak ott ült a Galileai-tenger partján, mosolygott, és nézett. És a megkeseredett, az életbe belefáradt tanítványoknak *nem volt mit tenniük* – menniük *kell*ett. Jézus nézése *hatalmas erő*. Jézusnak elég volt látnia Nátánaélt a fügefafa alatt (Jn 1,48) – és Nátánaél rögtön felismerte, hogy Jézus Isten fia. Jézusnak elég volt látnia az őt háromszor megtagadó Pétert – és Péter rögtön keserves sírásra fakadt (Lk 21,61-62).

Jézus látása nemcsak erőt mutat, hanem erőt is *ad*. Felismerésre, bűnbánatra, megtérésre, elindulásra, mögötte haladásra, kitartásra. Jézus látása erőt és *szeretet* ad. Vegyük észre azt, hogyan Jézus *ránk néz!* Rád, rád, rád – és rám is. Lesz majd öt perc csend az úrvacsorát várva. Abban a csendben *érezzük meg, ahogyan Jézus a nézésével a szeretetét reánk önti – és vár minket. Az Ő követésére. A hivatásunk, az elhivatásunk kezdetére.*

Ahogyan megérezzük Jézus szeretetét és erejét, úgy leszünk képesek elhagyni *bármit*, ami akadályoz minket abban, hogy Jézussal legyünk. Galilea eredetileg kereket és forgandóságot jelent. **Az apostolok Jézust követve maguk mögött hagyták** Galileát. Maguk mögött hagyták a világ – forgandóságát. És beléptek a szeretetbe. A jézusi szeretetbe, amely állandó – és amely örök. Amely már a teremtés előtt létezett, és amely a világ végezetéig velünk van – *minden napon*.

Jézus nem éri be kevéssel. Ő az egész életedet látja – és az egész életedet *el is kéri* tőled. Jézusnak *minden* kell. Isten Országának *nincs* megbecsülhető ára. Annyiba kerül, *amennyid csak van*. De... De! Ez egy *boldog* csere. Ha mindenünket odaadjuk Jézusnak, mindenünket *vissza is kapjuk* tőle. De nem ám ugyanúgy. Hanem *sokkal jobban!* Odaadtuk az apánkat? Vissza fogjuk kapni – szeretetben. Odaadtunk bármit? Vissza fogjuk kapni – immár erőben, teljességben és ragyogásban. És olyanok leszünk, mint a jézusi halászok. Megtapasztaljuk Isten erejét – *minden nap*. Bátrak leszünk. Türelmesek. Kitartóak. Bölcsék. És akkor igaz lesz ránk az, amit a bevezető zsoltár mondott: "Kelts minket életre, és hirdetjük nevedet!" Igaz lesz ránk az, amit az egyik elhívott halász, Péter apostol mondott az oltár előtt felolvasott igében: „Ti azonban választott nemzetség ... vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el benneteket” (1Pt 2,9). És igaz lesz ránk az, ami Ézsaiás próféta mondott a hónap igéjében: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége” (Ézs 60,1).

**Kedves Testvérem! *Kelj fel, és indulj el!*
Vár téged a hivatásod kezdete.
Vár téged a szeretet teljességének a kezdete.
Jövel Urunk Jézus! Ámen.**